

BRAILLE

—Li encantarà el pis —va dir l'home que m'havia imaginat de color banús—, el barri és conflictiu, però a una persona com vostè no li faran res.

Vaig somriure, amb la mà recolzada en el meu bastó. Millor no dir res abans que iniciar una nova apologia de la sobreprotecció. Soc cec, no ximple, ni inútil.

—I què em diu del preu? —va continuar parlotejant l'home amb accent que sonava egipci—, 200 euros, tal com estan els temps, és tot un regal.

Així va començar el meu descens al més profund avern de la bogeria i la condemna, una làpida en vida que em portaria a una demència prematura. Aquest relat és un ressò dels horrors que he presenciats, malgrat la meva foscor perenne, un advertiment per a aquells que furguen el desconegut, perquè el que allà vaig trobar va canviar la meua vida, o millor dit, va precipitar la meua mort.

El petit edifici, tot just una casa antiga i atrotinada dividida en dues plantes, era dels més antics del gòtic. L'aire estava impregnat d'una penitència opressiva. Cada pas que donava ressonava al terra de fusta podrida, un eco de laments antics que murmuraven: "*fuir, marxa ara que pots*". Però no tenia un altre lloc on acudir, el meu sou de professor de braille amb prou feines em donava per a menjar.

Quan vaig obrir la porta, la pudor d'òxid va penetrar en el meu cervell, travessant-me el nas com un punyal directe a bloquejar el meu sistema nerviós.

—No ha de preocupar-se —va dir l'home de negre en adonar-se que em tapava—, les taques ja gairebé no es veuen. Un terrible accident amb l'antic inquilí, gens greu.

Greu? Més aviat irreversible, vaig pensar, allí s'havia perdut sang com per a emplenar dues banyeres.

—Vindré a veure'l sovint —va dir l'home fosc mentre li tancava la porta als nassos—, ja sap, per si necessita ajuda —va pregonar, però aquesta vegada des de l'altre costat de la porta. Em va estranyar no sentir els seus passos marxar.

Fusta podrida sota el peus i sobre el cap, podia percebre el corc rosegant els taulons i les bigues. Parets amb paper pintat, la superfície relliscosa s'escorria com a oli entre els meus dits, com si els murs ploessin les penes i horrors presenciats. La bafarada enganxosa de la cola de pegar paper era tan recent que els vapors em marejaven, de tenir vista segur que encertaria al·lucinacions als passadissos. Canonades de plom, el tast va eclipsar el meu paladar com una piconadora asfaltant-me la llengua. El gas de la cuina s'escapava perillosament de la bombona, com si presagiés una mort dolça entre malsons. Les portes grinyolaven, riures macabres de pallassos bojós en obrir o tancar les seves boques. I la pols, que s'amuntegava en els escassos mobles, vells com jo, que decoraven el reduït apartament.

Vaig dedicar el cap de setmana a la neteja i desinfecció de cada racó de la meva nova casa, fins que em vaig detenir en un tros de paper escantellat d'una cantonada de la paret. Els tous dels meus dits van lliscar sobre la superfície rugosa i espellofada, com si acariciessin la pell d'un moribund. Sota la decadència, els meus dits van trobar una quelcom més, uns petits grups de punts sobresortien del mur original de pedra. Van taquigrafiar quatre paraules entre aquells botits punxeguts com a xinxetes: *inter sidera et abysso*. Eren inscripcions en braille. Llatí, sens dubte. Vaig traduir

amb Google i la resposta va ser: *entre les estrelles i l'abisme*. Aquell descobriment va explotar en colors al meu cap, una dimensió desconeguda, un misteri per resoldre que insuflava vida en un ancià professor, que ja no tenia ni propòsits ni llegat. Quan un no té res, no té res a perdre, i s'amarra al primer bot salvavides que troba. Però aquella barca la pilotava Caront, i em portava directe al tàrtar. Vaig desprendre, durant hores, el paper de les parets, a mesura que anava llegint i traduint. Els meus dits es van ratllar en infinitat de petits talls, sentia els punts relliscosos per la sang i m'imaginava una pintura dantesca en carmesí. Jackson Pollock al gòtic. La lectura dels glifs de la paret em va capturar fins al punt de la desídia pel meu propi ser i el que m'envoltava.

En les profunditats de la foscor, entre les estrelles i l'abisme,

Sorgeix el déu de les mil màscares, anomenat Nyarlatothep.

El cel i la terra se solidifiquen en la abisme,

Adorem al dimoni, per sempre.

Revelant-se lentament, sota el paper estripat, com a cicatrius en la carn de la realitat, vaig descobrir un fragment d'un llibre antic. Les meves consultes a internet em van dur directe al Necronomicon i la seva tenebrosa sobirania. Sentia la seva presència amb cada avanç, pam a pam, cap al poder i la bogeria a parts iguals. Vaig perdre la sensació del temps, em vaig oblidar de la meva vida fora d'aquells fulls de roca. Se'm va retorçar l'estómac com una serp per la inanició; se'm va assecar la llengua com un espart per no beure; em van caure flocs de pèl mentre em degradava més enllà de l'humà. Tres vegades va venir el meu millor alumne, en Tom, per treure'm de la meva presó. La primera li vaig demanar amablement que em deixés viure la meva vida. La segona li vaig escridassar que em deixés en pau. La tercera el vaig insultar on més li feia mal. Mai més va tornar a robar-me temps amb el meu tresor. Només l'home de pell atzabeja, apareixia amb freqüència. M'irritava, tot i que les seves intencions eren, possiblement, bones. El vaig expulsar una vegada i una altra. El seu degoteig de visites es va tornar el

rellotge amb el qual mesurava el temps, la píndola diària. Al final, simplement l'ignorava, només m'importaven les figures que es dibuixaven en el meu mar d'estrelles darrere de les parpelles. Els déus primigenis, mostres i dimonis van adquirir dimensió en les paraules puntejades als murs.

Em vaig espantar la primera vegada que els meus ronyons secs van orinar sang. La vaig ensumar perfectament, caient sobre l'excusat brut. Un centelleig de seny em va picar a la porta del sentit comú, per abandonar-me ràpid tot just vaig repassar de nou, amb els dits despullats d'ungles, el Necronomicon. Mai un llibre havia estat tan viu, i tan mort, com aquell maleït rubricat a la pedra de casa meva. M'esperonava trobar, entre els encanteris, una cura per a la meva pobresa, una devolució dels colors i la llum, una retribució per totes les meves pèrdues. Justícia? De cap manera, el llibre alimentava els meus instints més narcisistes.

La vigília i els malsons es van fondre davant les meves mans, no era capaç de percebre quan estava despert i quan no, els horrors que em turmentaven, fruit dels passatges fetillats, em perseguien com el caçador a la presa.

Llavors vaig arribar al fragment que em va frenar en sec, per primera vegada des que vaig iniciar la lectura. El més fosc paràgraf, missatger del final de tots els temps.

Oh, Nyarlathotep, el Caos Encarnat, el Caminant dels Somnis,

T'invocuem des dels abismes còsmics,

Concedeix la teva presència a aquesta realitat mortal.

Van colpejar dues vegades la porta, contundents i secs, com a campanades al meu cap que es van esclafir a les meves oïdes. Sabia bé qui era.

Havia acumulat suficients coneixements amb la lectura del Necronomicon per saber que, si no continuava, l'encanteri d'invocació no faria efecte. Llegir-lo condemnaria tota la humanitat, el Déu de les mil màscares no deixaria vida sobre la terra.

—Obre'm, amic, estic preocupat per tu —va dir l'home d'obsidiana. Era una amenaça embolicada en dolç verí.

Em vaig mantenir impàvid, silenciós, com una estàtua malparada i trencada.

—No juguem més, amic, acaba el teu treball —va dir l'home, i les seves paraules van ser tan afrodisíaques que gairebé me les vaig creure. Gairebé.

—No!

Les parets dansaven a l'interior dels meus ulls, els colors em cremaven el cervell i els tentacles em van espremer pel coll.

—Mai!

El cor m'escanyava, com si la garra d'aquell ésser m'ofegués des de dins. Em matava, com el monstre que es mastega els budells de la víctima viva. No em deslliuraria fins que acabés la invocació, fins que acabés de llegir el llibre dels difunts.

Una sola possibilitat va passar per la meva ment, al cap i a la fi, jo ja estava mort. Mort i boig.

—D'acord, deixa'm anar i l'acabaré —vaig suplicar amb el meu últim sospir d'aire—, et prometo que ho acabaré tot.

Quan la tenalla d'ombres em va deixar anar, vaig anar corrent fins a la cuina, en les meves oïdes m'acompanyava el galop del meu cor. Vaig palpar el metall, la fredor de la

bombona de butà congelant les meves mans desconxades. Vaig alliberar el gas, que em va envoltar com el geni de la llàntia en escapar de la seva presó. Vaig esquinçar un llumí, aquest va ser el meu primer desig. L'espurna es va convertir en una flamerada que em va embolicar amb l'abraçada de mil dimonis, aquest va ser el meu segon desig. L'explosió em va catapultar, a través de la finestra, bressolant-me en una manta de cristalls, lliurant-me el meu últim desig. El foc va rugir darrere meu, devorant el que quedava de la meva antiga presó mentre queia, amb la certesa que el meu descens em portaria a l'infern que jo mateix havia deslligat. Almenys, només un moriria. Put i final.

En despertar a l'hospital, quatre setmanes més tard, em van dir que havia estat un miracle. *Miracle?* Millor una maledicció.

Amb el cos malparat, cremat i trencat, la ment foradada per horrors informes que no em donarien ni un moment de pau, em vaig dirigir al gòtic. Esperava sentir l'edifici esfondrat, un solar en el seu lloc, o les ruïnes deformes d'un llibre condemnat. En canvi, estava intacte i la veu de Tom va ressonar en el meu antic departament, entre riures de bogeria i desvaris de seny.

Allí parat, estupefacte, vaig sentir la seva presència.

—Cóm estàs, amic? Em tenies preocupat. Has tornat per completar la teva feina?

Fi.